

մ ճամփին ընկած սիգիֆյան քարը,
Դու՛ իմ հեղեղվող, փլուզվող հանքը,
Իմ չկանաչող, չծլող ցանքը:
Դու՛ իմ սևազգեստ ու մռայլ հուշը,
Սրտիս ոտքերը ծակռտող փուշը,
Դու՛ իմ չբուժվող, բորբոքուն վերքը,
Իմ լացակումած, մորմոքուն երգը:
Դու՛ իմ դահիճը, դու՛ իմ տանջանքը,
Դու՛ իմ խոնջանքը, անպտուղ ջանքը,
Դու՛ իմ սև դավը, կրակն ու ցավը...
Բայց Էլի, Էլի՛ ամենալավը...

ԼՈՐԵՆՈՒ ՆԵՐՔՈ

Լուսնյակ գիշեր է,
Աստղահյուս երկինք.
Աշխարհը սեր է,
Թրթիռ է ու կիրք...

Արցախի այգուդ
Լորենին ծաղկած
Հմայք է և գուրթ,
Չրույց սրտաբաց...

Լորենու ներքո
Նստարանն է հին.
Ես գրկում եմ քո՝

Ջերմ ու կաթոգին...

Սիրո շշուկներ

Եվ արյան խեղճ եռք,

Այրող մրմուկներ...

Ամեն ի՞նչն է երգ...

Համբույրները հուր

Սեր են ու վայելք,

Ամեն մի սարսուռ՝

Թռիչք ու վերելք...

Փարված քո կրծքին,

Սիրուց նվաղած՝

Ինձ զգում եմ կին,

Ծաղկասերմ և հաց...

Հոգիս թևում է

Աստծո տիրույթում,

Եվ ինձ թվում է՝

Լո՛ւյս եմ պարույրում...

Արմատ եմ ձգում

Հողում Արցախի,

Ինձ ծառ եմ զգում

Աչքերով ծավի...

Կյանքն այս է, սեր իմ,

Մեկ դա՞ր, թե՞ մեկ օր,

Հոսում է այս հին

Լորենու ներքո...

ԱՓԴ

Մո՛տ եկ՝ մոտեցնեմ ափդ շուրթերիս,

Շնչեմ նրա տաք, հողեղեն բույրը,

Օրհնանքի նման դի՛ր այն դու գլխիս.

Թող դառնա բախտիս սրբազան խույրը:

Ափդ, որ հողի հաշտ մտերիմն է՝

Հողոտ, հողաբույր, հողի նման թուփս,

Ափդ, որ այգունն ու նաև իմն է,

Նրբին մի երգ է՝ պարզ ու սրտաբուխ...

Նրբին մի երգ է՝ ծնված աշխարհին,

Եվ այնպե՛ս քնքուշ, երբ շոյում է ինձ...

Ափդ՝ կյանք տեսած, մեր հողի չափ հին,

Ափդ՝ ծնված մեր հանդիպման պահից...

Ազնիվ տքնանքի լեզուն է ափդ՝
Արդար ու շիտակ, առնական ու կոշտ,
Ափդ, որ իր մեջ կրում է թափդ,
Առեղծված է մի ու չասված մի խոսք...

Մոտեցրո՛ւ ափդ՝ գիրը վերծանեմ.
Ես հասկանում եմ նրա լեզուն բարդ...
Իմ ձեռքերո՛ւմ է ափիդ բախտն անքեն,
Քո ափի՛ մեջ է իմ բախտը հպարտ...

ՄԵՐ ՍԵՐԸ՝ ՊԵԳԱՍ...

Հրեղեն Պեգաս է մեր սերը մաքրամաքուր.
Մեզ իր մեջքին առած՝ թևում է բա՛րձր-բա՛րձր,
Տանում երկինքն ի վեր, ուր Աստծո գահն է թափուր,
Մեզ մի-մի Աստված օծում, մեզ տալիս Աստծո բարձը...

Յոթերորդ երկնքում մենք, բազմաձև Աստծո գահին,
երջանկությամբ արբած՝ մեզ բախտի տեր ենք զգում.
Մարդկանց բախտ ենք բաշխում, բաժանում լույսն ու բարին.
Մինչդեռ այդ նույն մարդիկ մեզ երկնից վար են ձգում...

Ասում են.- Ցած իջեք, ի՞նչ երկինք՝ փուչ է, մշո՛ւշ...
 Մեզ պես կպե՛ք հողին, ինչո՞վ ենք Աստծուց պակաս...
 Տո՛, Պեգասս ո՞րն է... մեզ պետք է լոկ ձիաո՛ւժ.
 Թո՛ղ մեր սայլին լծվի, որ ասենք՝ կեցցե՛ս, Պեգա՛ս...

- Լռե՛ք, անգո՛ւթ մարդիկ, բա՛ց թողեք դուք մեր փեշը.
Իրա՛վ, սեր-Պեգասի ճախրանքը ձեզ չի հուզել...
Դե՛, Պեգասը ձեզ՝ ի՞նչ... դուք գիտեք ու՛ ձեր էշը...
Թույլ չե՛նք տա Պեգասի լայն թևերը խուզել...

ՍԻՐՈՒՆ ՄԱՀ ՉԿԱ...

Մեր միջև, ավա՛ղ, սահման են գծում,
Պատկեր են դնում մարդիկ անվարան,
Մեր բախտի գլխին ժեռ քար են գցում,
Սև քա՛ր են քաշում մեր սիրո վրա...

Ու՛ր, խաբուսիկ էր գուցե բախտը մեր,
Գուցե նրա հունդն ընկել էր քարին...
Բայց չէ՞ որ սերը մեր երջանկաբեր
Կենաց ծառից է, ինչպես և՛ բարին...

Սև քա՛ր են քաշում... բայց, դե՛, քարն ի՞նչ է...
Մեր սիրուն երբեք մահ-վախճան չկա.
Կճեղքի՛ քարը, քարի տակից էլ
Նա ծաղկի՛ տեսքով լույս աշխա՛րհ կգա...

ՎԻՐԱՎՈՐԱՆՔ

Արցունքները իմ ցավահամ
Գլորվեցին հուլո՛ւնք-հուլո՛ւնք...
Ես քեզ ինչպե՞ս չհավատամ.
Դու՛ սիրո լո՛ւյս, հավատի խո՛ւնկ...

Ինչպե՞ս սիրուց զատել լույսը,
Հավատն ինչպե՞ս լինի անսուրբ...
Իրավունքի տերն է ուժը.
Սուտը ճիշտ է և ճիշտը՝ սուտ...

Եվ զարթնում է ցավն իմ ննջող,

Կանգնում պոչին՝ ինչպես օձը...

Արցունքներիս մանյակը ճոխ

Սեղմո՞ւմ է իմ պարանոցը...

ԱՖՐՈԴԻՏԵ

Այսքան չարության ու թույնի մեջ,

Այսքան նենգության ճահճում զագիր,

Սխրա՞նք է հոգով մնալը՝ մեծ,

Ունենալն՝ անփուշ ու սիրող սիրտ:

Եվ մեր այս խառնակ, անդեմ դարում,

Այս գորշության մեջ սին ու համառ՝

Ի՞նչ լավ է, որ դու կաս աշխարհում,

Ի՞նչ լավ է, որ դու կաս ինձ համար...

Քեզնով են ցրվում մլար ու մաղձ

Եվ չարը լուծվում բարու սրտում...
Ես քոնն եմ ցմահ միշտ սիրաբաղձ,
Միայն դո՛ւ ես, որ ինձ չես ստում...

ՍԱՌԸ ՊԱՏԵՐԱԶՄ

Շրջափակել են իմ ծաղիկ սերը՝
Սերն իմ ձյունաթույր,
Խեղդե՛լ են ուզում... չար են սրտերը,
Պաղ ու անհամբույր...

Բայց ի՞նչ կարող են անել, ախր, ի՞նչ...
Սերս զորե՛ղ է...
Թեև ապրում է խիստ անկարեկից,
Ու տեղը նեղ է...

Հավատն է սնում, ուժ տալիս նրան,
Մեկ էլ՝ քո սերը...
Եվ լուռ տոկում է սերն իմ հուրհրան,
Տանում իր բեռը...

Գիտի՝ գիշերվան այգն է հաջորդում
Արևածիծաղ,
Հաղթության գինի և խինդ է ոթում
Լոկ սիրտը խիզախ...

Ձյունն ու սառույցն էլ շուրջկալում են խիստ,

Գործադրում ուժ,

Բայց ձյունը ճեղքում և դուրս է գալիս

Ձնծաղի՛կն անուշ...

ՍԵՐ ԷԼ ԿԱ, ՍԵՐ ԷԼ...

Սեր էլ կա, սեր էլ... Թե այն թաքուն է,

Մեղքի կնիքն է խարանված վրան,

Այդ սիրո ճամփան խիստ սայթաքուն է,

Տունն՝ ավազեհիմք, անսյուն, անգերան...

Փորձությունների շղթա է դա ձիգ.

Ամեն օղակը վտանգ է ու ահ,

Ապակյա տուն է՝ փխրուն, թափանցիկ,

Լուռ կշտամբանքի թիրախ է ցմահ...

Սեր էլ կա, սեր էլ... Բայց սերն այդ հաճախ

Դառնում է բազին և ինքնագոհում...

Ջուրն ու կրակն է նետվում նա անվախ,

Անցնում է մազե կամուրջներ բազում...

Խաչ է բարձրանում հպա՛րտ, անտրտո՛ւնջ

Ու վերի՛ց նայում սերերին կիսատ...

Փշե պսակը նրա գլխի շուրջ

Մեկեն դառնում է սուրբ լուսապսակ...

Սեր էլ կա, սեր էլ... Օ՛, կյանք կույր ու սին,

Ինչպեն ես ջոկում արդար-անարդար...

Թե սիրո հունդը մնար քո հույսին,

Ո՛չ լույս կլիներ, ո՛չ էլ՝ կենաց ծառ...

ԱՆՀԱՆԳԻՍՏ ՄԵԿՆՈՒՄ

Այսօր պետք է մեկնես հեռո՛ւ, կապույտ ափեր,

Քեզ է սպասում հեզ արծաթե թռչունդ.

Նա քեզ վեր կտանի, ուր կան փետրե ամպեր՝

Փմփո՛ւխ-փմփո՛ւխ բարձեր... Բայց կորել է քունդ...

Ա՛խ, կորել է քունդ և ժպիտդ անգամ,

Անհանգիստ խորհում ես, քայլում առաջ ու հետ.

Քեզ թվում է, թե դու կորցրել ես մեծ մի բան,

Շատ կարևոր մի բան, որ չես վերցրել քեզ հետ...

Ամեն ինչ տեղում է՝ ճերմակեղեն, շորեր,

Գրքեր, թղթեր, թղթեր... և քո սիրած սուրճը...

Մոռացվել է ի՞նչը, ախր, ի՞նչ է կորել.

Քունքիդ զարկերակն է անդող խփում մուրճը...

Օգնե՞մ ես քեզ, ջա՛նս... հապա մի լա՛վ հիշիր.

Մոռացել ես ինձ մոտ սերը քո աստղակուռ,

Կապահպանի այն ինձ խեթ սիրուց ուրիշի

Եվ ինձ, վերադարձիդ, քեզ կհանձնի մաքուր...

ԿԱՐՈՏ

Կարոտիս հավքի հրեղեն թևից

Մի փետուր ընկավ.

Ի՞նչ փետուր... սրտիս վրա վերևից

Շանթ ու հուր ընկավ...

Կարոտիս ձիու աչքերից ամպե

Մի կաթիլ ընկավ.

Ի՞նչ կաթիլ... հենց որ ուզեցի թամբել՝
Ձյան փաթիլ ընկավ...
Եվ սիրտս, ահա՛, տանջվում է այսպես
Տաք ու պաղի մեջ՝
Իր կամքով մտած կարոտիս անտես,
Խելառ խաղի մեջ...

ԱՅՍ ՏԱՐԵՄՈՒՏԻՆ

Այս տարեմուտին սիրտս լցված էր,
Հոգուս մեջ համակ կսկիծ ու լաց էր...

Ժամը տասներկուսն, ահա՛, երբ զարկեց,
Ճոխ սեղանի շուրջ խրախճանք սարքեց...

Կենացներ՝, երգե՛ր, մաղթանքներ շռայլ...
Իսկ դու հեռվում ես՝ մենակ ու մռայլ...

Եվ իմ աչքերում արցունքը շողաց,
Ցավիս ծանրությամբ պոկվեց, ընկավ ցած...

Չրդ՛նգ... հատակին փշրվեց անտես՝

□Բյուրեղապակյա լի գավաթի պես...

ԱՅՍՊԵՍ ԷԼ ՊԱՏԻԺ

Եվ մնացել են իմ թւերը գիրգ՝

Առանց գգվանքի,

Ու թալկանում է պարանոցն իմ ձիգ՝

Առանց գրգանքի:

Սիրո հայելի չդարձան բնավ

Աչքերն իմ աստղոտ,

Չիմացա անգամ՝ ոգի՞ եմ, թե՞ կավ,

Հա՞սկ եմ, թե՞ գիժ խոտ...

Լռիկ շուրթերս կարո՞ւտ են, կարո՞ւտ

Համբույրի բոցին,

Անփորձ սրտիկս մնաց անծանոթ

Էրոսի ծոցին...

Այսպես էլ պատի՞ժ... ինձ ո՞նց է զրկում

Բախտը մշտապես.

Ես ամեն գիշեր իմ բա՛րձն եմ գրկում,
Ոչ թե, ոչ թե քեզ...

ԿԱՆՉ

Այստեղ գարուն է, գարթոնք է համակ,
Երազ ու սեր է ամեն ինչ բուրում...
Սիրտն իմ շատերի սերերի դեմ փակ,
Մեր հին հուշերն է սիրով գուրգուրում...

Այդտեղ՝ քո հեռվում, դեռ ձյուն է, ձմեռ.
Ա՛խ, քո սի՞րտն էլ է ցրտից սառցացել...
Մի՞թե անգոր են ջերմ հուշերը մեր
Սրտիդ ձյուններում ձնծաղիկ բացել...

Թող սառն ու անկյանք հեռուները քո
Ու ե՛կ արևշող ափերն իմ կանաչ.

Քարունքված սրտիս արևի ներքո

Սրտիդ սառույցը կհալվի կամաց...

Գարո՛ւն կբացվի սրտումդ հավետ,

Եվ նրա կանչով անհայտից լուսե

Բախտիդ ծիծառներն անդարձ կգան հետ,

Սրտումդ սիրո բներ կհյուսեն...

ՓՈԻԹԱ՛, ՍԻՐԵԼԻ՛Ս...

Թվացել է հոգիս երկնի պես սևաչ.

Քո լույսն է փնտրում, բայց դու դեռ չկաս...

Շանթն է սրածում և՛ ահյակ, և՛ աջ.

Ճամփադ է բացում, ասա՛ ե՞րբ կգաս...

Երկնի արցունքն է ոռոգում հողը,

Չվարթ ժպտում են արդեն ծառ ու թուփ...

Ո՞նց զսպեմ կախված արցունքիս դողը.

Սիրտս արցունքի ծո՛ւլ է ալեծուփ...

Փուրթա՛, սիրելի՛ս, հեռվից ինձ հասիր.

Մենության գայլը հոշոտում է ինձ...

Ես արցունքիս պես ջինջ եմ, անբասիր,

Մի՛ թող, որ իմ մեջ աճեն փուշ ու գինձ...

Փուրթա՛... ուր որ է՝ արտասուքն իմ թեժ

Կցայտի անգուսպ: Փուրթա՛, որ անսուտ

Մեր հանդիպմանը այն հորդի որպես
Երջանկության ու բախտի արտասուք...

Ա՛խ, Ո՞ՒՐ ԷՐ...

Դու գիտե՞ս, որ իմ կյանքում

Առաջին իմ սերն ես եղել.

Փնտրել եմ ես քեզ անքուն,

Դու՝ քնած, իմ տերն ես եղել...

Անցել եմ ծովեր սիրո,

Դու սրտիս թանկ բեռն ես եղել,

Ա՛խ, ո՞րք է եզերքը քո.

Դու սիրուս մեծ լեռն ես եղել...

Ո՞ՒՐ ԵՍ ԴՈՒ

Ցուրտ է: Մրսում եմ:

Սառցե մենության իմ չորս պատի մեջ՝

Ասես, դրսում եմ...

- Ո՞ր է ձեռքերիդ խարույկը անշեջ...

Անլույս դողում եմ:

Իմ անկողնու մեջ պաղ ու ձյունափայլ՝

Ասես, հողում եմ...

- Ո՞ր է շուրթերիդ հրդեհն՝ անկուշտ գայլ...

Ես ինչպե՞ս չլամ.

Ցավն է իմ հոգին խժռում որդի պես,

Ասես, ես չկամ...

- Ո՞ր է քո սրտի արևը հրկեզ...

Ի՞նչ կյանք՝ առանց քեզ,

Բախտիս ոսկեկուռ դարպասներն են փակ,

Ասես, ե՛ս չեմ ես...

- Ո՞ր ես դու, ո՞ր ես, սե՛ր իմ դու միակ...

ԵՍ ՀԻՄԱ ԻՆՉ ԱՍԵՄ

Ի՞նչ ասեմ... Ես հիմա՝ այստեղ,

Դու հիմա, ա՛խ, այնտեղ ես նորից.